

³Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. ⁴Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljetez attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban. ⁵Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekedjetez arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet, ⁶az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet, ⁷a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet. ⁸Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem télenek, sem terméketlenek. ⁹Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfeledkezett arról, hogy régi bűneiből megtisztult. ¹⁰Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetez még jobban megerősíteni elhívátásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszetez, nem fogtok megbotlani soha. ¹¹És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítők, Jézus Krisztus örök országába.

Kedves Testvéreim!

Farsang farka. Így nevezik a mai nappal kezdődő időszakot, amikor a végéhez közelít a farsangi időszak, és hamarosan kezdetét veszi a böjt. A farsang már az ókorban létező, pogány télbúcsúztató ünnep volt. Azért vettek magukra álarcokat az emberek, mert szerepeket játszottak. Eljátszották a telet és a tavaszt. Mára talán a Busójárás őrzött meg valamit ebből a pogány hagyományból, azonban a keresztyénség is átvett, vagy talán pontosabb, ha azt mondom, átírt néhány szokást.

A velencei karnevál a világ leghíresebb farsangja. Velencéhez hozzá tartozik az álarc. Mi néhány éve májusban voltunk ott, de a maszkkészítő műhelyek teljes gőzzel üzemeltek, és az utcai árusoknál mi is beszereztünk egy tollakkal díszített álarcot. De Velencében a középkorban az álarcokat elpakolták. A farsang utolsó napján dobozba rakták őket, mert fontos szimbólumok voltak, amelyeket az évnek csak ebben az időszakában szabadott használni. Mert ilyenkor eljátszották a bűnös embert, a játék sokszor túl jól is sikerült, de az utolsó napon, húshagyó kedden lekerült minden álarc, és elkezdődött az maszkok nélküli, igazi élet. Új emberek születtek. Megtisztult emberek, álarcaiktól megtisztított emberek. Mert az élethez, az igazi élethez nem kellenek maszkok. Tegnap elém került egy kép a velencei karneválról, ahol egy maszkos alak, egy álarcot tart maga elé, mindkét maszk jól látható a képen. Az egyik könnyedén elemelhető az arc elöl, a másik – mondhatjuk – beépített. Valószínűleg levenni is olyan hosszú idő, mint felölteni. Mennyi maszkunk van? Mennyi mázat kell magunkról levenni, hogy az igazi arcunk láthatóvá váljon?

A böjti idő, azt gondolom, erről a maszkbontogatásról szól, ahol a tetteink, szavaink kerülnek előtérbe, az, hogy hogyan élünk, hogy megtezzük-e mindazt, amivel közelebb kerülhetünk az Istenhez. De még előtte érdemes tudatosítani magunkban azt amit mai alapigénkben Péter is tesz, hogy minden tettünk, minden cselekedetünk, böjtünk hiábavaló, ha nem jó alapról indulunk.

A böjtelő időszakát, ezt a három vasárnapot talán nevezhetnénk így is: böjti alapozó.

A múlt vasárnap azt olvastuk az igében, ahogy Pál apostol megáll a földi bírái előtt, és felkészülten, a helyzethez alkalmazkodva tanúskodik Krisztusról. Arra kaphattunk a múlt héten biztatást, hogy mi is lehetünk ilyen tanúk, akik nemcsak beszélnek, hanem tesznek is a másik emberért: ahogy Pál teszi, amikor ígéretet tesz Agrippának, hogy imádkozik érte, úgy mi is elsősorban imádsággal forduljunk oda a másik emberhez. A felkészülésről is volt szó: ami minket felkészíthet az emberek előtt való megállásra, hitünk bátor megvallására, az a tudományunk, amire a Szentírás olvasásával jutunk.

Tanulni az ígét, folyamatosan edzésben lenni.

Aki sportolt versenyszerűen az tudja, nem lehet mindig a csúcsformát hozni. Folyamatosan edzésben kell lenni, de a versenyek előtt ennél intenzívebb felkészülés szükséges. Mindeközben pedig az ember sokszor felteszi magának a kérdést, kell ez nekem? JÓ ez nekem? Akarom én ezt egyáltalán? Miért is kezdtem el? És talán ez az utóbbi kérdés válik a legfontosabbá azt, hogy tovább csináljuk és küzdünk az éremért. Mert jó a dobogó legfelső fokán állni, de azért meg kell küzdeni.

Ahogy egy sportoló esetében sem születik senki olimpiai bajnoknak, úgy a keresztyén élet sem arról szól, hogy már születésemtől kezdve hívó ember vagyok.

Péter ezt így fogalmazza meg mai alapigénkben: ³Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.

Azt hiszem nem csak mai igénk, de a keresztyén élet lényeg van benne ebben a mondatban. Akkor amikor mindenki azt kérdezi: mit tehetnék még, hogy jobb ember legyek? Hogyan vessem le az álarcaimat? Mit csináljak, hogy Isten elfogadjon? Akkor érdemes egy pillanatra megállni ennél a fél mondatnál: *Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való...* megajándékozott. Tehát nem elvár, kér, követel Isten, hanem megajándékoz. Ha kinyitjuk a Bibliánkat, akkor az nem a tízparancsolat követeléseivel kezdődik, hanem azzal, hogy Isten cselekszik, teremt, életet ad. Ővé az első lépés. De még ha a tízparancsolatot olvassuk, ott is azt látjuk, hogy Isten előbb ad: azt mondja: én vagyok aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről...

ne legyen más Istened rajtam kívül. Előbb az ajándék. De egészen pontosan mit is mond Péter, mivel ajándékozott meg? *Mindazzal, ami az életre és a kegyességre való.*

Van egy jó hírem: nem kell tovább lottózni! Aki Jézusban hisz, annak megvan mindene ami az életre kell!

Tegnap Pápán kimentünk a bolhapiacra. Egy férfi éppen mellettünk találkozott az ismerősével. Te itt? Igen, kijöttem, hogy megnézzem mennyi mindenre nincs szükségem.

Azt gondolom az álarctalanítás ezt is jelenti: megnézni, hogy mennyi mindenre nincs szükségem, mert már megvan mindenem, ami a lényeg, ami az élethez szükséges, ami szükséges ahhoz, hogy teljes legyen az életem. Isten Krisztusban ezt a teljességet kínálja fel.

Ajándékba kapunk, kaphatunk tehát mindent, amire szükség van. De hogyan: erre is választ kapunk: *azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.*

Azáltal, hogy megismertük Krisztust.

Testvérem! Te mikor ismerted meg? Emlékszel-e arra a napra? Amikor álarcok nélkül jelent meg számodra az Isten? Mert álarcos Isten nagyon sok van. Isten elé mi odatesszük a neki készített álarcainkat. Azt, hogy én milyennek képzelem őt. Általában ez az istenkép olyan, mint amilyenek mi vagyunk a legjobb formánkban. Az én istenem, az én vagyok tökéletes formában. Az amit én szeretek magamban. Az első keresztény tévtanítások arról szóltak, hogy megpróbálták Jézust a saját képükre és hasonlatosságára formálni emberek. És fogták a Bibliát és kicsit összevagdosták. Az egyik legnépszerűbb tévtanító például, aki azt mondta, hogy Jézus nem lehetett Isten is és ember is egyszerre, mert ezt összeférhetetlen, fogta az újszövetséget és szépen kiollózta belőle azt ami az ő elméletét alátámasztja, majd a többit kidobta a kukába.

Hogy ismerted meg Istent? Emlékszel rá? Ismered őt? Ő megismertette magát a kereszten és feltámadásában. Ezek a legfontosabb ismertetőjelei: meghalt miattad, és feltámadt érted. Hiszed-e ezt?

A sportolónak, ahhoz, hogy a versenyek előtt jó teljesítményt tudjon nyújtani, vissza kell emlékeznie arra, hogy miért kezdte el. És aztán erre felépíteni mindent, és küzdeni a célért.

Az első tehát a hit. A Jézus Krisztusba vetett szilárd hit. Ezután jöhet a többi, ahogy Péter írja is: *⁵Éppen ezért minden igyekezetekkel törekedjétek arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet,⁶ az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet,⁷ a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet.*

Egy egymásra épülő ún. erénykatalógus, aminek az alapja a hit, a lépcsőfokai pedig: emberség, tudás, önuralom, kitartás, kegyesség, testvéri szeretet, minden ember iránti szeretet.

Ezek persze önmagukban is szép és jó dolgok. Temetések előtt a családdal beszélgetve sokszor hallom: jó ember volt, emberséges, okos, kitartó, szeretett mindenki... És nem kétlem, igen képes erre az ember, nem ettől válik valaki hívővé. Sőt csak akkor vezetnek ezek Istenhez, ha mindezeket megelőzi a hit.

Böjtre készülünk. Én mindenkit arra buzdítok, hogy tegyen valamilyen böjti dolgot: mondjon le ételről, italról, dohányzásról, vagy igyekezzen többet mozogni, olvasni, beszélgetni... ezek nagyon fontos dolgok, és a legtöbb esetben még segítenek is. Tegyük ezeket! De hittel tegyük. Azzal a hittel, hogy Jézus már mindent megtett értünk, mindenünk megvan, ami az élethez, az örök élethez szükséges. Tegyük mindezt úgy, hogy cselekedeteink alapja a hit.

Péter nagyon radikális. A felsorolt dolgokkal kapcsolatban azt mondja: *⁸Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tétlének, sem terméketlenek.⁹ Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfeledkezett arról, hogy régi bűneiből megtisztult.*

Első a hit, és ezzel mindenünk megvan. Ugyanakkor ezzel még csupán edzésben tartjuk magunkat, de nem fog menni a versenyzés. Egy sportolónak pedig szüksége van a versenyekre, arra, hogy nyerjen, hogy eljusson a célba.

¹⁰Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha.¹¹ És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.

Egy igazi élsportolót arról lehet megismerni, hogy nem elégszik meg egy-egy győzelemmel. Hogy nem hagyja abba egy olimpiai cím után, hanem megy, és tovább küzd, úzi, hajtja valami ott legfelül. Ez a valami az ő első találkozása a sportágával. És ez teszi képessé arra, hogy ne törjön össze, akkor amikor nem ő áll a dobogó csúcán, sőt ez motiválja, mert tudja mi a cél.

Böjt kezdődik. *testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha.¹¹ És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.*